

Друга грыжя не имахме.
 Да посѣднемъ пожелахме,
 Едно мѣсто ми избрахме.
 Пълно право ми имахме,
 Вѣчера ся кат' спастрихме:
 Въвъ радость ся въсхытихме, —
 До чючюрче намѣстихме.
 „ — Не ли бива да попѣйми?
 „Брате. . . . е!“ попытахъ го,
 „ — Бива-бива, да попѣйми,
 „Не дѣй пыта много много.
 „ — . . . о! твоя гласъ поработи:
 „Я подкарай Бѣлградската; *)

*) Въ зачатото на Юнія 1867-год. бяхъ почнали да ся събирать въ Бѣлградъ, (както е вече всякому познато) отъ разни страни распалени младѣжи Българе, жажди за свобода и търсящи случай съ оружіе въ рѣка да минать въ Балкана, за да помогнатъ на бѣдното си отечество; а по причината на убійството на Княза Михаила, нѣкой отъ тяхъ останахъ тамъ до Августа 1868 год. а други по малко по малко бѣха ся завърнали въ Ромѣнія и пр. още въ Марта. Изпомѣжду тѣя имаше много, кои ся излязвали нѣколко пѣти въоружени по разни случаи въ Стара-планина; а послѣ осъмдесять души отъ тѣхъ минахъ съ четата на славните ни витязи Хаджи Димитра и Стефана Караджа, като показахъ достойнопохвални героически подвиги. Тѣхното число не бѣше толкова достатъчно, а съставленіето му обаче като бѣше се отъ юначни момци и опытни юнаци съ кипнала кръвъ и разхвъркани сърдца както и цѣльта имъ — ако бѣше ся изпълнила — дѣлото щаше да бѣде едно отъ най блистателните; нъ увь!..... сичко быде всуе, по причина на хладнокръвното тогавашно (!) расположеніе на Сръбското правителство..... Много ся е лъ-